

παιδιά, άγγελοι καὶ ξαργόνια, καὶ ζωσέ πολὺ εὐτυχισμένος. Μιὰ μέρα ἐμάζωξε τὰ παιδιά του καὶ δίους τους ἄλλους συγγένετέ καὶ τους εἶπε.

— "Ε! παιδιά μου! ἔδω καὶ κάμποσο καὶ ρίζα μου, πότε τὰ ποδάρια μου, πότε τὰ γέρωνα μου, πότε τὰ ταύτιά μου. Αὔτα, παιδιά μου, είνε τὰ κλωνάρια του, ἥλθε ὁ φίλος του ὁ Χάρος καὶ τον ἐπήρε.

(Ἀθηναϊκὴ Παράδοσις)

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε.

Σήμερα θά σας διηγηθώ τὴν ιστορία τῆς ἀράχνης.

Η κακομούρα ἡ κυρία Τρομάρα! Ούτε μέσα σὲ μία σάλα κατάκλειστη, δὲν εἶνε ἔξασφαλισμένη! Κ' ἔδω μέσα ἀκόμη τὴν κυνηγοῦν τὰ θηρία!

Μιὰ μέρα, ἐτράβηξε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη ἔνα βιβλίο, γιὰ νὰ ιδῇ ἀν ἔχη εἰκόνες, νὰ διασκεδάσῃ...

Κάμνει νά το ἀνοίξῃ, καὶ ἀμέσως τὸ πετρά μὲ τρόμο, σηκόνει τὰ χέρια, καὶ βγάζει τὶς φωνές.

Ξεύρετε κάτι κουτάκια ἀγιοσιλειάτικα, ποῦ μόλις κάμης νά τάνοίξῃς, πετιέται ἀπὸ μέσα ἔνα διαβολάκος καὶ τρομάζει τὰ μικρὰ παιδιά;

* Ετοι καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Μαρίας πετάχτηκε ἔνα θηρίο, καὶ τὴν ἐτρόμαξε.

Τὸ θηρίο αὐτὸ ήταν μία ἀράχνη.

Όριστε κατάστασις! μὰ πῶς ἀφίνουν λυτὰ τέτοια θηρία;

— Πώ πῶ, μαννούλα μου! ἀράχνη! . . . 'Αφ' οὐ τρώγη τὶς μῆνες (συλλογίζεται ἡ Κυρία Τρομάρα) ἐμένα χωρίς ἄλλο θά με κάμη μία χαψία.

Ζ.

Η φοβερή ἀράχνη ἔπεσε 'ctὸ πάτωμα. Νά την! περπατεῖ! . .

Καλέ ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ περπατῇ! ..

Η κυρία Τρομάρα πηγαίνει πίσω - πίσω, φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ θηρίο, ὡς ποῦ την σταματᾷ ὁ τοτόχος.

Τώρα ἐκόλλησε 'ctὸν τοῦχο.

Ἄχ! ἂς μποροῦσε νάνοίξῃ σὺ τὸς ὁ τοῦχος, ὡς ποῦ νὰ περάσῃ ἡ Μαρία, καὶ ἐπειτα νὰ κλείσῃ ἀμέσως, πρὶν περάσῃ καὶ τὸ θηρίο! ..

Η ἀράχνη προχωρεῖ, προχωρεῖ... Λίγο ἀκόμη καὶ την ἔθθασε!

Ποῦ θὰ καταφύγῃ τώρα ἡ Κυρία Τρομάρα; Τις επάνω 'ctὸ τραπέζι! . . . 'Αλλὰ τί ἀπέγινε θά σάς το 'πῶ μεθαύριο.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Καὶ τους εἶπε τοῦ Χάρου τὴν ιστορία. δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ καὶ ξεραίνεται κι' αὐτό.

— Βέδω καὶ κάμποσο καὶρο μου πονοῦνε πότε τὰ ποδάρια μου, πότε τὰ γέρωνα μου, πότε τὰ ταύτιά μου. Αὔτα, παιδιά μου, είνε τὰ κλωνάρια του, ἥλθε ὁ φίλος του ὁ Χάρος καὶ τον ἐπήρε.

(Ἀθηναϊκὴ Παράδοσις)

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια.)

Η Παυλίνα καὶ ἡ Λιάνα ἔθηψαν τοὺς νεκροὺς των.

Η νεᾶνις ἡσπάσθη τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐσφίγξε τὰ παγωμένα χριὰ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς εἰς τὰ ιδιά της, λέγουσα:

— Πέτρε Μπάντζες, δὲν θά σε στερηθῇ τὸ Τράγονσβαλ, διότι, τὸ δρκίζουμαι, θά σε ἀντικαταστήσω ἐγὼ εἰς τὴν μάχην. Τὸ τουφέκι σου δὲν θὰ σκωριάσῃ. Θά το γεμίω μόνη μου καὶ θὰ πυροβολῶ τοὺς ἔχθρούς. . . Χαῖρε, Πέτρε Μπάντζες, καλέ μου ἀρραβωνιαστικέ, κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ! ..

Γονατιστή πληγίον τοῦ πατρὸς τῶν τέκνων τῆς, ἡ Παυλίνα Ρίστικ ἐκύπταε διὰ μέσου τῶν δακρύων τῆς τὸ πρόσωπον τοῦ Βόρε, τὸ ἐμφαίνον τὸσην δραστηριότητα καὶ εἰλικρίνειαν.

Ἐκάλεσε τὴν Λιάναν καὶ τὰ δίδυμά διὰ τὴν τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν.

Ἐπειτα, παραδίδουσα εἰς τὸν Χάρο τὸ τυφέκι τοῦ πατρός του, τὸ δόπιον ἀνευρέθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τῷ εἶπε:

— Πάρε το, καὶ ἀς κάμη πάντοτε τὸ καθῆκον του!

Μὲ τὰς γείρας συγηνωμένας, μὲ τοὺς ώραίους ὄφθαλμούς ὑψωμένους πρὸν τὸν οὐρανόν, ἡ Παυλίνα Ρίστικ προσηυχήθη μὲ ζέσιν :

— Θέε μου, ἔλεγε, παῦσε τὸν πόλεμον, διότι δόσον διαρκεῖ πρέπει νὰ στέλλωμεν εἰς αὐτὸν τὰ παιδιά μας. Πατέρις, πόσον ἀκριβά μους στοιχίζεις ἄλλ' δόσον σε ἡγάπησε καὶ σε ὑπηρέτησεν αὐτὸς, ἄλλο τόσον σε ἀγαπῶ καὶ θά σε ὑπηρέτησω καὶ ἔγω! ..

Δυστυχῆς Παυλίνα! .. Αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν, ἐστήριξε τὴν ἀδύνατην κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ στήθους τοῦ Βόρε, καὶ ἀφῆκε τὰ δάκρυά της νὰ ρεῦσσον ἐλεύθερα.

Οταν ἐσηκώθη, ἐφαίνετο ἡρεμωτέρα: Καὶ ἀφ' οὐ ἀπέθεσε τελευταῖον ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀνδρείου συντρόφου τῆς ζωῆς της:

— Χαῖρε, Χάνς Ρίστικ, ἐψιθύρισε περιλύπως.

Τότε ἐρύθημα ζωηρὸν ἐκάλυψε τὰς παρειάς της, — φλεξ ἐνθουσιασμοῦ, — καὶ

ώς ὑπερέταην τιμὴν ἀποδιδομένην εἰς τὸν Βόρε πατριώτην, ὃ δόπιος κατέκειτο νεκρὸς ἐνώπιον τῆς, ἐξέβαλε τὴν ἰσχυρὰν καὶ παλλιμένην ἀνακραυγὴν:

— Ζήτω τὸ Τράγονσβαλ!

★

Τὴν γύκτα, ὑπὸ τὸν ἔναστρον, τὸν ἐκπαγλωτικὸν φωτεινὸν οὐρανὸν τῆς Ἀφροδίτης ἡ σκύλα ἔμενε κωφὴ εἰς τὴν φωνὴν τῆς κυρίας τῆς ἐπειτα δὲ καὶ ὁ Μαριμπῆς ὄρμησεν ἐπὶ τὰ ἵγη τῆς τροφοῦ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια.)

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ

Ἐδράδυκε... ἄκρα σιγὴ ἔθασίλευεν εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν . . . ἡ χέρσος ἐρημία διεκόπετο μόνον ἔδω καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τοῦ χους κανενὸς ἀγροκηπίου, διαφανούμενου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἴτεῶν τοῦ μικροῦ περιθόλου του.

Καπνὸς δὲν ἀνέθρωπεν ἀπὸ καμμίαν καπνοδόχον . . . κανέναν βέλασμα, κανένας μυκητίμικος δὲν ἡκούετο ἀπὸ τοὺς ἐρύμους σταύλους... Ἄπὸ ἔδω ἐπέρχοσεν ὁ Μαρινάς τοῦ πολέμου . . . Αἱ οἰκίαι ἐκεῖναι, αἱ κλεισταὶ ως τάφοι, αἱ βωβαὶ ως ὁ θάνατος, σ' ἐκαμναν γὰρ καταράσσει τὴν Μαινάδα, ἡ δόπια ἀφήρετε τὰς ἀνθεπούσας ἀπὸ τὰς ἑστίας των διεσκόρπισε τὰς φαιδρὰς νεοστίσις τῶν παιδίων, ἡρήμωσε τοὺς σταύλους καὶ τὰς νομάς, ὅπου ἐδύσκον πρὸ δὲλίγου μυριόδες δώραιων βοῶν.

Βαθύτατα συγκεκινημένη, ἡ Γουΐλελμίνα Μάκ Νέβιν ἡκολούθει τὸν ἐρημονδρόμον.

Ἐδάδιεν ἐπὶ πολλὸς ἡδη τημέρας, μὲ ἀπόφρασιν γὰρ ἐπανεύρη, ἐπουδήποτε καὶ ἀνήσαν, τοὺς φίλους τῆς τοῦ Σογενότραπαλε, μαζὶ μὲ τοὺς δόπιους ἡθελε νόπολεμησής ελογάριαζε δὲ νὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγας τημέρας εἰς τὸ Κράτος τῆς Οράγγης, εἰς τὸ Βραδόφορο, ὅπου κληπτεὶς γὰρ εὑρῆται τὴν οἰκογένειαν Ρίστικ.

Ἀπεῖχεν ἐν μίλιον περίπου ἀπὸ τὸ Βάσαμπεργ, διὰν παρετήρησεν, εἰς τὸ χελεύοντας τὸν πατέρα τοῦ πατρός του, τὸ δόπιον ἀνευρέθη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ δρόμου, μίλια μορφήν ἀσφρού, καὶ τὸν πατέρα τὸν διέκρινεν ἀν ἡτο πλάσμα ἀνθρώπινον ἡ ζώον, καὶ τὸ δόπιον ἐσύρετο κατὰ γῆς ἐλικοειδῶς, ἀτάκτως, προσκέπτον πότε εἰς δένδρον καὶ πότε εἰς πέτραν.

Η Γουΐλελμίνα ἐπεβράδυνε φρονίμως τὴν πορείαν της καὶ συγκεράτησε τὸν Μαριμπῆν μὲ τὴν Κάνυαν.

— Άλλ' ὁ κρότος τῶν βημάτων τῆς εἰχεν ἀκουσθῆ ἀπὸ τὸ παράξενον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ δόπιον, μὲν ἀπότομον κίνημα, ἐρριψθεὶς εἰς τὴν τάφρον.

Τότε ἡ Γουΐλελμίνα ἐπέσπευσε τὸ βῆμα, διὰ γὰρ ἰδη τὸ δόπιο . . .

— Απὸ τινῶν στιγμῶν, ἡ Κάνυα ὡσφραίνετο τὸ ἔδαφος, μυκητηρίζουσα θορυβωδῶς καὶ προσπαθούσα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κυρίας της.

Τὸ κατώρθωσε τελοεπάντων, καὶ ὥρ-

μησε ταχεῖα πρὸς τὴν τάφρον. Ἡ Γουΐλελμίνα ἔτρεξε κατόπι τῆς, καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ γαυγίσματα, ἤκουσε μίαν φωνὴν παιδικὴν λυπητερήν καὶ σχεδὸν θρηνώδην.

Φοβηθεῖσα μήπως ἡ Κάνυα δαγκάσσει τὸ παιδίον, τὴν ἐφώνησε ἀλλ' εἰς μάτην της κατέτηνε κωφὴ εἰς τὴν φωνὴν τῆς κυρίας της, τὸ πρόσωπον μὲ τερόν.

— Η Παρηγορήσου, τῆς εἶπε τὸ πάθημά σου εἰνε βέβαια παροδικόν· ἡ καλὴ πειτοίησις θά σε ιατρεύσῃ, καὶ θά βλέπης πηγαδίας πρώτα.

— "Ἄχ νὰ ἡταν ἀλήθεια! ἀνέκραξε τὸ κ

— Καὶ αὐτός ! ἐψιθύρισαν τὰ ώχρα
χειλή τῆς κυρίας Ρίστικ.

— Ο πατέρας του ἀπέθανε ! ο Πέ-
τρος Μπάνιζες ἀπέθανε ! ἐξηκολούθησε.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ἡ Γουϊλε-
μίνα, ριπομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς
θετῆς της μητρός.

Τὴν καλὴν θείαν Παυλίνα εὔρεν ἀκέρη
εἰς τα βάθη τῆς πληγωμένης καρδιᾶς
τῆς μίαν θωπείαν διὰ τὴν ὄρφωνήν.

— Ας ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, εἶπε, πω-
σ' ἔφερε σώντα καὶ υγιά. Ἀρά γε εἰμιο-
ρῶ να εἴπω τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν "Ελ-
ζαν μου ; προσθετε μὲν ἀλγεινήν ἀγω-
γίαν.

Τὴν στιγμὴν ἑκείνην, ὑψώθη ἡ ἐξη-
σθενημένη φωνὴ τοῦ Χάντος.
— Καλημέσα. Γουϊλελμίνα... Ει-
ρεις ποῦ να είναι ἡ "Ελζα ; . . . Ναι ; . . .
Τοτε θά την διαβιβάσει μάγιν παραγγε-
λίαν ἐκ μέρους μου... Εἰχαμεν στοι-
χηματιστη δέκα φυσένια, διτέ έγω θὰ ἐ-
πιληγωνόμουν πρὶν ἀπὸ αὐτήν εἰς τὸν
πόλιον. Λοιπὸν ἐκέρδη σα τὸ στοίχημα.

— "Οχι; δέν το ἐκέρδισες, ἀπεκριθῇ
περιλύπως ἡ Γουϊλελμίνα.

Πόνος μεγάλος ἐξεγραφήθη ἐπὶ τοῦ
προσώπου τῆς θείας Παυλίνας.

Τότε ἡ Γουϊλελμίνα τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ
τὸ χέρι, καὶ της εἶπεν :

— Ελάτε νά την ιδῆτε, μηρά.

*

Τὴν ἐπαύριον, ἀπὸ τὴν αὐγῆν, οἱ Βό-
ερες ἀνεγκάρων ἀπὸ τὰ ἀγροκήπια, ἀρ-
νούντες εἰς τὰς νοσοκόμους τὴν φροντίδα
τῶν τραχυματιῶν τῶν.

Εἰς δύο στρατιωτικὰς κλίνας, τὴν
μίαν πληγίον τῆς ἀλλῆς, τὰ δύματα ἐ-
κομάντο... Μια καὶ ἡ αὐτὴ ἀκτὶς ἐφώ-
τις τὰ προσωπάκια τῶν.

Παρὰ τὰ προσκεφάλαιά των ἥγρυπνους
ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή, λευκαὶ ὡς ἔγαλ-
ματα. "Αλλά" ὁ Θεός, ὁ ὀποῖος τὰς εἴχε
δοκιμάσει τόσον, τὰς ἐλέντρωσεν ἀπὸ
νέας δοκιμασίας.

Η πληγὴ τοῦ Χάντος ἦτο πολὺ ἐλα-
φρὸς ἀπὸ ἡμιχή εἰς τὸ στῆθος... "Αν
καὶ σοβαρώτερα, ἡ κατάστασις τῆς ἀδελ-
φῆς του δέν ἐνέπνεε μεγάλους φόβους...
Η τύφλωσις τοῦ γενναιού κορασίου δέν
θύντεγχεν εἰς δλίγων ἐθδομάδων καλήν
περιποιησι..."

Η Γουϊλελμίνα εἰσῆλθεν, ἐκένταξεν
δλίγον τὰ δίδυμα, καὶ ἔπειτα, σκύφασα
εἰς τὸ αὐτὸν τῆς θείας Παυλίνας, τῆς εἴπε-
σιγά :

— Εδῶ κοντά εἰς τὸ δάσος, ἀνεκά-
λυψα δύο "Αγγλούς πληγωμένους...
Εἶνε πεσμένοι κάτω καὶ βογκούν. Δέν
μπορεῖτε νά στελέτε κανένα γά τους ἀπο-
τελειώσῃ, διὰ γά μὴ ὑποφέρουν;

"Η γῆρας ἀνατρίχιασεν.

— "Α!!.. ἔκαμεν εἰς τόνον μομφῆς.
Τί εἶνε αὐτά που λέσ;

— Η Γουϊλελμίνα τὴν ἐκένταξε μ' ἔχ-
πληξιν, καὶ νομίσασ ὅτι δέν είχεν ἀκού-
ση καλά, ἀπανέλαβεν :

— Εἶνε "Αγγλοι."

Η Ιωαλίνα ἀπέθεσε τὴν χειρά τῆς
ἐπὶ τοῦ ὕδρου τοῦ κορασίου καὶ εἴπηθε
μαζί του, ἀφ' οὐ ἕρριψε τελευταῖον βλέμ-
μα πρὸς τὰ δίδυμα.

Διέταξε μερικας γυναῖκας γά ἐτοιμά-
στης μίαν θωπείαν διὰ τὴν ὄρφωνήν.

— Ας ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, εἶπε, πω-
σ' ἔφερε σώντα καὶ υγιά. Ἀρά γε εἰμιο-
ρῶ να εἴπω τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν "Ελ-
ζαν μου ; προσθετε μὲν ἀλγεινήν ἀγω-
γίαν.

Τὴν στιγμὴν ἑκείνην, ὑψώθη ἡ ἐξη-
σθενημένη φωνὴ τοῦ Χάντος.

— Καλημέσα. Γουϊλελμίνα... Ει-
ρεις ποῦ να είναι ἡ "Ελζα ; . . . Ναι ; . . .
Τοτε θά την διαβιβάσει μάγιν παραγγε-
λίαν ἐκ μέρους μου... Εἰχαμεν στοι-
χηματιστη δέκα φυσένια, διτέ έγω θὰ ἐ-
πιληγωνόμουν πρὶν ἀπὸ αὐτήν εἰς τὸν
πόλιον. Λοιπὸν ἐκέρδη σα τὸ στοίχημα.

— "Οχι; δέν το ἐκέρδισες, ἀπεκριθῇ
περιλύπως ἡ Γουϊλελμίνα.

Πόνος μεγάλος ἐξεγραφήθη ἐπὶ τοῦ
προσώπου τῆς θείας Παυλίνας.

Τότε ἡ Γουϊλελμίνα τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ
τὸ χέρι, καὶ της εἶπεν :

— Ελάτε νά την ιδῆτε, μηρά.

*

Τὴν ἐπαύριον, ἀπὸ τὴν αὐγῆν, οἱ Βό-
ερες ἀνεγκάρων ἀπὸ τὰ ἀγροκήπια, ἀρ-
νούντες εἰς τὰς νοσοκόμους τὴν φροντίδα
τῶν τραχυματιῶν τῶν.

— Εύχαριστω.

Τὸ βροδύ, ἔνας ἀπὸ τοὺς πληγωμέ-
νους παιδί, εἶκος χόνων, εἴπηθεν εἰς τὸν
τὴν γγωνιαν τοῦ θανάτου.

— Η Γουϊλελμίνα τὴν ἐφέυγεν ἀπὸ τον-
τά του.

— Μητέρα ! ἐφώναξεν ἔξχρυν ότι
μεθίσταστος.

— Η γῆρας τοῦ Βόερος ἔσκυψεν εἰς τὸ
αίματωμένον κρεβάτι τοῦ γεαροῦ "Αγ-
γλούς στρατιώτου..."

Καὶ εἰς τὰς παρειάς, εἰς τὰς ὁποίας
ἀνέβινεν ἡδη τὸ φύχος τοῦ θανάτου,
ἀπέθεσε δύο θερμά φιλήματα, δύο φιλή-
ματα μητρικά...

— Ο ἐποιμόθανατος ἀνεσκίρτησε κύμα
κύματος ἀνεβη ἀπὸ τὴν χαρδιάγ του εἰς τὸν
τὸ πρόσωπον του. — τελευταῖς αἰσθητος
εὐτυχίας, σύφασα τὸ θάλπος της ἐπὶ τῆς
παγεράς ἀγωνίας.

— Καὶ ἡ γῆρας ἀπέτητη μ' ἐν ἵλαρὸν μει-
διάμα παιδίου, παρηγορηθέντος ὑπὸ τῆς
μητρός του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σχῆματα Συλλαβικά. — Μερικά ἐκ τῶν
Σχημάτων, εἰς τὸ οποῖον αἱ αὐταὶ λέξεις ἀναγι-
νώσκονται δρίζοντις καὶ καθέτως (καὶ ίδιως τὸ
Τρίγωνο), οἱ Ρόμβοι καὶ τὸ Κυβόλεξον) δυνα-
ταὶ νό σχηματισθοῦσι καὶ συλλαβικῶς. "Εκατὸν
δηλαδίση σημεῖον τοῦ σχῆματος δὲν ἀντιπροσ-
πενει πλέον ἐν γράμμα, δύος εἰς τὰ κοινὰ Σχή-
ματα, ἀλλὰ μίαν συλλαβήν. Καὶ αἱ λέξεις δι-
αιροῦνται ἵες τὰς συλλαβές των, αὐτὸς πρᾶς κατὰ
τοὺς κανθάρας τοῦ συλλαβικῶν σχημά-
των εἰπει τοὺς Συλλαβογράφους.

Τὸ συνηθέστερον ἐκ τῶν συλλαβικῶν σχημά-
των εἶναι τὸ Συλλαβογράφον τοῦ Κυβόλεξον συντά-
χοντα τὸ συλλαβογράφον τοῦ Κυβόλεξον τούτου.

Κεκρυμμένα ὄγκοματα μελῶν.

1.—Αλλὰ μῆσαι ἡδη τὸ πονηροῦ.
2.—Οποῦ εἴναι νόμοια ἀρχαῖς πόλεως.

Εἰς τὴν πρώτην φράσην εὐρίσκομεν τὸ μέλος
ρίς (ΡΥΣΑ). Ή δεύτερη ἔχει δύο δριμούς,
καὶ τούτο σημαίνει διὰ δύο εἰς τὰ κοινὰ Σχή-
ματα, ἀλλὰ μίαν συλλαβήν. Καὶ ταῦτα εὐρίσκομεν : ποδὸς
(η οὐς) καὶ δύμα (δύνΟΜΑ), μὴ πηρουμένης
τῆς δριμοφρίας.

Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα δυνδ-
ματα. — "Η" Αστοχοὶ αὐτὴ εἰναι παραλλαγὴ τῶν
ἀνθρακῶν. Τὰ στοιχεῖα τοῦ ζητούμενου ὄν-
τος εὐρίσκονται εἰς τὴν φράσην, οὐχὶ δύος
κατὰ τὴν φυσικήν των σειρῶν, ἀλλ' ἀντεστρα-
μμένα. "Η" ζητούμενη λέξις δηλαδή ἀναγινωσκε-
ται ἀνάποδα. Εἰπειδὴ δὲ ἐδῶ δὲν λύτης δὲν
δημητεῖται ἀπὸ τὸν ἥχον [δύως εἰς τὸ προηγού-
μενον εἶδος] δηλοφρίας εἰναι ἀπαραιτητος.
Παραδειγμα :

Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὄγ-
κατα πόρων.

1.—Αντίθετος τοῦ Πάριδος.
2.—Επίθετον.
3.—Πτηνὸν θαλάσσιον.

4.—Αντωνυρία.

Ἐπειδὴ αἱ ζητούμεναι λέξεις εἰναι παραλλα-
γαὶ τῶν πλεονεκτῶν εἰς τὰς τέσσαρες:

— Εἰπειδὴ δὲ δέν δὲν δέν λύτης δὲν
δημητεῖται ἀπὸ τὸν ἥχον [δύως εἰς τὸ προηγού-
μενον εἶδος] δηλοφρίας εἰναι ἀπαραιτητος.

Εἰπειδὴ δὲ τὸν παραλλαγὴν τοῦ Πάριδος.

— Εἰπειδὴ δὲ δέν δέν λύτης δὲν λύτης δὲν
δημητεῖται ἀπὸ τὸν πρώτην φράσην τοῦ Πάριδος.

— Εἰπειδὴ δὲ δέν δέν λύτης δὲν λύτης δὲν
δημητεῖται ἀπὸ τὸν πρώτην φράσην τοῦ Πάριδος.

— Εἰπειδὴ δὲ δέν δέν λύτης δὲν λύτης δὲν
δημητεῖται ἀπὸ τὸν πρώτην φράσην τοῦ Πάριδος.

— Εἰπειδὴ δὲ δέν δέν λύτης δὲν λύτης δὲν
δημητεῖται ἀπὸ τὸν πρώτην φράσην τοῦ Πάριδος.

— Εἰπειδὴ δὲ δέν δέν λύτης δὲν λύτης δὲν
δημητεῖται ἀπὸ τὸν πρώτην φράσην τοῦ Πάριδος.

— Εἰπειδὴ δὲ δέν δέν λύτης δὲν λύτης δὲν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΣ»

ΕΝΕΚΑ πολλῶν ἀσχολιῶν καὶ μικρᾶς ἀδιαθετίας, ἡ δόσις με κατέλαβε τὴν τελευταῖαν ἡμέραν, δὲν ἔλαβα καρπὸν νάνγανων τὰς ἑκτενεῖς ἐπιστολὰς τῆς ἑδομέδος ταῦτης. Διὸ τοῦτο ἀνάγκαζο με νάναθλω τὰς ἀπαντήσεις διὰ τὸ προσεχές.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν 70ού Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, καὶ ἀναμένω τὰς φωτογραφίας τῶν πρὸς δημοσίευσιν.

«Ἐλήσε τὴν 30 Ἀπριλίου ἡ συνδρομὴ τριῶν συνδρομητῶν καὶ δύο συνδρομητῶν, οἱ δύοις εἶχον ἔγγραφὴ διὰ συνεισφορᾶς φίλων μου. Μὲ λόγῳ μου τῷρες εὐρίσκουσι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακέψω τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλου πρὸς τὰ πέπτε αὐτὰ καλὰ καὶ φιλόμουσα παιδία, τὰ δύο δὲν εἴνε εἰς θέσην νάνανεώσουν ἐξ ἴδιων τὴν συνδρομὴν· καὶ ἡ λύπη μου αὐξάνει, δύον συνδρομητῶν πόσον θὰ υπῆρθιν τὰ κατέμένα, δύον θὰ στερηθοῦν ἔξαρνα τὸ πρασιέλες τῶν ἀνάγνωστα. Ἀλλὰ ταρηγοροῦμε μὲ τὴν ἐλπίδα δὲ, ὅπως συνῆσω, θὰ εὐρεθοῦν καὶ τῷρες φίλοι μου ἐκ τῶν εὐτροπούντων, πρόθυμοι νὰ προφέρουν τὸ ἀπαίτούμενον ποσὸν διὰ νάνεωθη ἡ συνδρομὴ τῶν πέντε τούτων πτωχῶν παιδῶν.

Ἐγχρένουσα τὰ φευδώνυμά των, δέχο μαὶ μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογράφιαν μου καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν μου τοῦ νέους μου φίλων: Γλυκεῖαν Ματιάν (Ν. Β. αὐτὸς σοῦ ἔξειδε: κατὰ τὸ Κανονισμὸν δύος, ἐπειδὴ εἰσαι ἀδειὴ συνδρομητοῦ, φεύγεις νὰ μοι στελῆταις ἀδειὴν) Γερραίαν Καρδίαν (Α. Π. πολὺ μου ἔρεσεν ἡ ἐπιστολὴ σου καὶ ἔνοος ἀπὸ αὐτὴν δὲι διαπρέψεις εἰς τὸν κύκλον μας φίλοις μου καὶ τὴν ἀδειούσαν σου:) Κλεῖδα τοῦ Πόλτων (Κ. Η. αὐτὸς ἔπειτο ἐλεύθερον, ἀλλὰ τοῦ ἔχει καὶ τὰ ἕδαφα ὄρχικά σου ἔστειδε, τις ἔχητες;) Μάργκαν τῷρες Παρισίων (Ι. Ν. ΙΙ. νάναγνωσή τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ διὰ νὰ ἴσῃ τὰ περὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων;) Μαρίαν τῷρες Μεδίκων (Μ. Σ. αὐτὸς διὰ τὸ ὥριστον ἀλλὰ διαιτητὴ γράφεις τῶν φίλων;) καὶ Παλίρροιαν τῷρες Εὐβέριπον (Α. Δ. Κ.)

Μεκρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλεξουν: ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μὲ τὸ Ἐ-όμιο Ποντί, Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Μή με Λησμόνει, Μελιχράρη Ἀκτῆνα καὶ Γλυκύλαλον Ὁροῦ— ὁ θεοπαλικὸς Ὅλιγθος μὲ τὴν Θεσσαλίκην Ἀκτῆνα, Λευκὸν Κρήτον καὶ Ἐλληλοπούλαρ— ἡ Γαλιάντα μὲ τὸν Σεριτεμένον Σικιώνιον— τὸ Ζιζάριον τῆς Νερλαίας μὲ τὸν Χιονισμένον Μάϊον, Παγωνέρον Καίκασον, Ἐφερόν “Ἀριμα καὶ Σημαίαν τῆς Ἀγίας Αἵρας— ἡ Ροδοτεφαρωμένη Ἀροκίς· μὲ τὸν Νεράϊδαν τῷρες Σπετών, Ἀρθρόν, Κάλυκα Ρόδου καὶ Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ— τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μὲ τὸν Τυρλανγάρη, Μόρων, Λουλούδι τῆς Καρδᾶς, Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θάλλοτα Φοίρικα— τὸ Εδούσιον Ἀρθος μὲ τὸν Σουλέναρα καὶ Σκόρην τῷρες Ἀθηνᾶ— τὸ Κορικὸν Πέλαγος μὲ τὸν Ηραΐδα τοῦ Βόσπορου, Ναυτοπούλαρ τῆς Κρανάνης, Ἡγὼ τοῦ Δάσους, Κεντηκὸν Κάσταρον καὶ Χαλκιδίκης Κοκκάλης— τὸ Κόκκειον Ἀσμα, μὲ τὸ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὴν Ἀρητοχάριδα Ρουμάϊδα, Πειραιών Νίστρα, Ἐλπιδοφόρο, Ἀγγελον τῆς Εβενχίας καὶ Ἐμρην τῆς

Βουρχάρας— τὸ Λευκόν Κρήτον μὲ τὴν Μελιχράρη Ἀκτῆνα, Ζήτων ἡ Ἐλλάς, Πολύχρονον Χοναλλίδα, Διογνοσίαδα Πηγὴν καὶ Μανόν Πρωστοδοφόρον— Βίκτωρ ὁ Μαρπός μὲ τὸ Κόκκειον Ἀσμα, Κεράτιον Κόλπον καὶ Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας— ὁ Οιδίπον Τύρρανος μὲ τὸν Λευκόν Τάκινθον καὶ Ἐλληλοπούλαρ— Οὐρανοτονόλα μὲ τὴν Ζουλέναρ, Καραούμαλλον, Αργοστεγῆ Νάναργον, Μαδιόν Σέρρεσορ καὶ Αδραρ τῆς Κερκύρας— ἡ Ἀθωνα Καρδᾶ μὲ τὸ Λευκόν Κρήτον, Ζήτων ἡ Ἐλλάς, Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας, Αταβίριον Ρόδον καὶ Κορινθιακὸν Κῆμα— ἡ Ὁρειροπόλος Ψυχῆ μὲ τὸν Φιλελεύθερον Μαζεύον, Γλυκεῖαν Ἀγνῆ, Στρατεύσιλον, Απολεσθέτα Παράδεισον καὶ Παρήγορον Ἐλπίδα— ὁ Αθανάκον μὲ τὸ Ζιζάριον τοῦ Γυμνασίου, Λαύρη— τὸν Αριποχάριδα Ρουμάϊδα— ὁ Λαύδης Λαύδος μὲ τὴν Ναυτοπούλαρ τῆς Κρανάνης καὶ Νικητὴν τῆς Ανοιστερίτης— ἡ Γυμνασίος Λίστρον μὲ τὸν Ὁρειροπόλον Ψυχῆν, Αγρύ Μερεκεδάκι καὶ Αταβίριον Ρόδον— ἡ Διογνοσίας Πηγὴ μὲ τὸ Ζιζάριον Γυμνασίου, Αδραρ τῆς Κερκύρας, Μολών Λαβὲ καὶ Βιγλαρ— τὸ Ζιζάριον Γυμνασίου μὲ τὴν Μέσηφιδα, Νέον Ναύτην, Κεκλαμίαν, Κάλυκα Ρόδου καὶ Πτερωτὴν Τάκειδεώτιδα— ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετούρων μὲ τὸ Σερπανίεν καὶ Λουλούδη τῆς Καρδᾶς— ἡ Κελαρέζον Κρήτη μὲ τὸν Ἀτ-λάτιρ τῶν Πατησίων— ὁ Βίσαρης μὲ τὸ Ζιζάριον Γυμνασίου— ὁ Λιαχός Ούραρδος μὲ τὴν Χιακὴν Βροχῆν, Χιακὴν Ηαρεληρού καὶ Χιακὴν Βραδύναρ— τὸ Πορτοκούνης Κερκύρας μὲ τὴν Περίλυπον Κερκύραν.

Απὸ ἕνα γλυκοῦ φελάκου στέλλει τὸ Διάπλαστος πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Οὐράριον Θόλος (νὰ ἔξακολουθήσῃς νὰ μοι στέλλεις, δὰ νὰ λέψῃς καλὴν θέσιν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν) Συγραϊκὸν Κόλπον (έκαστον τετράδιον Μ. Μυστικῶν πιπάται φρ. 0,15— τὸ 7 τετράδια φρ. 1,0) Αρροδίην Π. Στεγανίτην (εὐχαριστῶ πολὺ διά τὴν ὀρθίαν πραγματινῶν κάρταν) Δικαστήριον Αλμέδα (ἡ Κλήρωσις ζήνει τάποτελέσματα δὲ δημοσιεύσιν πολὺ γρίγορα) Γεωργούν Α. Γεωργακόπουλον (εὐχαριστῶ) Οδοσσέα Γ. Λινόην (ἔλθοφη ζήστειλα απόδεικτην) Απολεσθέτα Παράδεισον (δύοτι δὲν είσαι σύντο τὸ πολὺ μεταξὺ τῶν Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων) Μαρίαν τῷρες Μεδίκων (Μ. Σ. αὐτὸς διὰ τὸ ὥριστον ἀλλὰ διαιτητὴ γράφεις τῶν φίλων;) καὶ Παλίρροιαν τῷρες Εὐβέριπον (Α. Δ. Κ.)

Μεκρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλεξουν: ὁ Ισημερινὸς τοῦ Κόσμου μὲ τὸ Ἐ-όμιο Ποντί, Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Μή με Λησμόνει, Μελιχράρη Ἀκτῆνα καὶ Γλυκύλαλον Ὁροῦ— ὁ θεοπαλικὸς Ὅλιγθος μὲ τὴν Θεσσαλίκην Ἀκτῆνα, Λευκὸν Κρήτον καὶ Ἐλληλοπούλαρ— τὸ Ζιζάριον τῆς Νερλαίας μὲ τὸν Χιονισμένον Μάϊον, Παγωνέρον Καίκασον, Ἐφερόν “Ἀριμα καὶ Σημαίαν τῆς Ἀγίας Αἵρας— ἡ Ροδοτεφαρωμένη Ἀροκίς· μὲ τὸν Νεράϊδαν τῷρες Σπετών, Ἀρθρόν, Κάλυκα Ρόδου καὶ Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ— τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μὲ τὸν Τυρλανγάρη, Μόρων, Λουλούδι τῆς Καρδᾶς, Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα καὶ Τρεμοσθόρον Ἀστέρι— ἡ Μικρὰ Βιολίστρα μὲ τὸν Βασιλέα τῷρες Ναρτών— τὸ Μολών Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀράπτης καὶ Θεαγέρην— ἡ Αντιρόν μὲ τὸν Τρεμοσθόρον Ἀστέρι, Σιωπηλήν Νέστα καὶ Τραγίσκαν— ἡ Μόρων μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μεγεθέστερον Μπουκετάκη, Χρυσαρθεύδα, Σιωπηλήν Νόστα κ